

Fijołki

Adam Asnyk

Te fijołki, co mnie nęcą,
Te nie siedzą skryte w trawie -
Lecz spod długiej, ciemnej rzęsy
Patrzą na mnie tak ciekawie.

Spod tej rzęsy, co ocienia
Piękniej niżli traw zieloność,
W niebieskiego mgie spojrzenia
Patrzy na mnie nieskończoność.

Niezmierzona, dziwna głębia!
W niej się wszystko, wszystko mieści:
Wymarzone senne skarby,
Czarodziejskich raj powieści.

Ale na tych skarbach wróżka
Położyła swe pieczęcie,
Strzeże ocząt i serduszka
Sen cudowny i zakłęcie.

I te oczy drzemią jeszcze
Otoczone tajemnicą,
Choć z nich czasem błysnie płomień
Jedną, wielką błyskawicą.

Spod spuszczonej skromnie powiek
Widać jakby jutrznię nową...
O, szczęśliwy stokroć człowiek,
Kto odgadnie zakłęt słowo!

Szczęśny, komu się otworzą
Pełne blasku i pieszczoty! -
Wędrowałbym na kraj świata,
Byle znaleźć ów klucz złoty.

O fijołki! lube, zradne!
Troska dręczy mnie surowa -
Bo ja zginę i przepadnę,
Nie znalazłszy zakłęt słowa.

Gdy zielenić gaj się zacznie...

Adam Asnyk

Gdy zielenić gaj się zacznie
W majową pogodę,
Zaczynają się nieznacznie
Budzić serca młode.
Gdy różowe kwiecie puchy
Pokryją jabłonie,
Ktoś się skrada do dziewczuchy,
A ta cała płonie.
Gdy jabłoni kwiat opada,
Kalina zakwita,
Przy dziewczynie chłopiec siada
I o coś się pyta.
Gdy słowiczek pieśń wiośnianą
Nuci ponad strugą,
Ukochany z ukochaną
Rozmawiają długo.
Gdy się biały powój wije
Około olszyny,
Oplatają chłopca szyję
Rączęta dziewczyny.
Gdy na żniwo czas nadchodzi
I żyta się bielą,
Przysięgają sobie młodzi,
Że ich nie rozdziela.

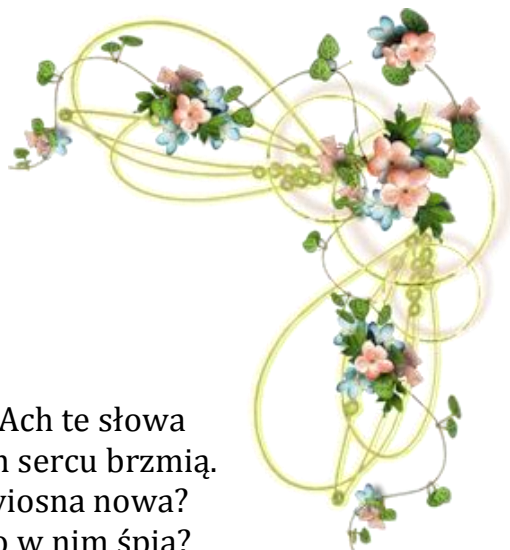
***

Gdy szron potem trawkę zwarzy,
Zmarszczy listki suche,
Coś ojcowie radzą starzy,
Jak wydać dziewczuchę.
Gdy w cieplejsze ciągną światy
Wędrownie bociany,
Wraca z niczym z ojców chaty
Chłopiec ukochany.
Gdy upadną pierwsze śniegi,
Dziewczyna rozpacza,
Bo przychodzą na przespiegi
Swaty od bogacza.
Gdy nastaje dzionek krótki,
Trzaska jeździec z bicza,
Ojciec wnosi kielich wódki,
Zięcia grosz oblicza.
Gdy zmrożone staną rzeki,
Ścięte w grube lody,
Z ciężkim sercem w świat daleki
Rusza chłopiec młody.
Gdy pod śniegiem dyszą sioła,
Smutnie wrona kracze,
W ślubnym wianku do kościoła
Dziewczę jadąc płacze.

Ja ciebie kocham

Adam Asnyk

Ja ciebie kocham! Ach te słowa
Tak dziwnie w moim sercu brzmią.
Miałaby wrócić wiosna nowa?
I zbudzić kwiaty co w nim śpią?
Miałbym w miłości cud uwierzyć,
Jak Łazarz z grobu mego wstać?
Młodzieńczy, dawny kształt odświeżyć,
Z rąk twoich nowe życie brać?

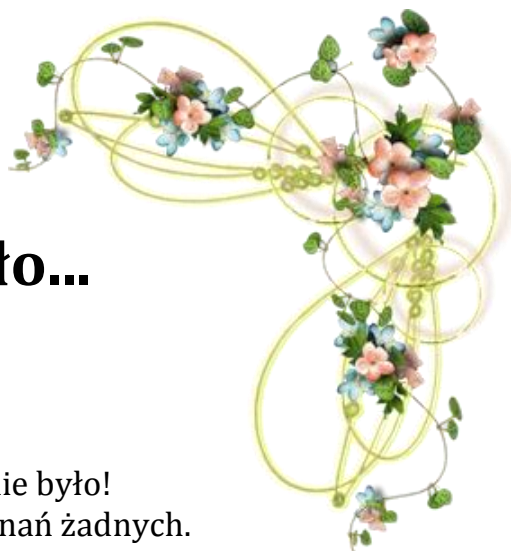
Ja ciebie kocham? Czyż być może?
Czyż mnie nie zwodzi złudzeń moc?
Ach nie! bo jasną widzę zorzę
I pierzchającą widzę noc!
I wszystko we mnie inne, świeże,
Zwątpienia w sercu stopniał lód,
I znowu pragnę - kocham - wierzę -
Wierzę w miłości wieczny cud!

Ja ciebie kocham! Świat się zmienia,
Zakwita szczęściem od tych słów,
I tak jak w pierwszych dniach stworzenia
Przybiera ślubną szatę znów!
A dusza skrzydła znów dostaje,
Już jej nie ściga ziemski żal -
I w elizejskie leci gaje -
I tonie pośród światła fal!

Między nami nic nie było...

Adam Asnyk

Między nami nic nie było!
Żadnych zwierzeń, wyznań żadnych.
Nic nas z sobą nie łączyło -
Prócz wiosennych marzeń zdradnych;

Prócz tych woni, barw i blasków
Unoszących się w przestrzeni,
Prócz szumiących śpiewem lasków
I tej świeżej łąk zieleni!

Prócz tych kaskad i potoków
Zraszających każdy parów,
Prócz girlandy tęcz, obłoków,
Prócz natury słodkich czarów;

Prócz tych wspólnych, jasnych źrójów,
Z których serce zachwyty piło,
Prócz pierwiosnków i powojów,
Między nami nic nie było!

***[Pierwsze uczucia, to kwiaty wiosenne...]

Adam Asnyk

Pierwsze uczucia, to kwiaty wiosenne,
Co się własną upajają wonią:
Przed żywszym blaskiem jeszcze w cień się chronią
I wierzą jeszcze w swe trwanie niezmienne.

Po nich, ach! inne stubarwne, płomienne,
Znów zakwitają i za słońcem gonią:
Wiedzą, że zwiędną, więc czasu nie trwonią
I gaszą tylko pragnienia codzienne.

A później znowu wspomnień astry blade
Wschodzą samotne na schyłku jesieni,
I chcą trwać tylko i walczą z ulewą,

Widząc w około martwość i zagładę,
A w końcu jeden cyprys się zzieleni,
Ponure, smutne rezygnacji drzewo.

Powój

Adam Asnyk

Niejedna wesoła piosenka
W wiosenne wieczory lub ranki
Wybiegła z tego okienka,
Strojona w białe firanki.

I śmiechu srebrnego kaskada,
Ach, nie raz! z owego sąsiada
Spłynęła z okna sąsiada
Po wiotkich splotach powoju.

Natenczas ja byłem studentem,
I boski zajmował mnie Plato,
I nad niejednym fragmentem
Ślęczałem zimę i lato.

Myślałem, pracując tak pilnie
I pisząc uczone rozprawy,
Że się dorobię niemylnie
Wiedzy, znaczenia i sławy.

Zły sąsiad, zły sąsiad był ze mnie!
Siedziałem jak więzień za kratą,
I kląłem w duchu tajemnie
Sąsiadkę, piosnki i lato.

I nigdy nie patrzył w okienko,
Choć nieraz w niedzielę lub święto
Mignęła białą sukienką
W powoju kwiaty upiętą.

Na próżno wesoła figlarka
Rzucała do okna mi kwiatki:
Brałem do ręki lutarka,
Strzegąc się psotnej sąsiadki.

Dziś znowu po trudach i znoju,
Po wielu minionych już kłatach,
Mieszkam w tym samym pokoju,
I myślę czasem o kwiatkach.

Nie myślę już więcej o sławie
W tej biednej izdebce pod dachem,
Lecz patrzę w okno ciekawie,
Pojąc się wiosny zapachem.

Daremnie wyglądam, daremnie!
Dziś nic mi spokoju nie skłóci;
Ja jednak wzdycham tajemnie,
Cisza mnie gniewa i smuci.

Ach, teraz już puste okienko!
I nie ma w nim białych firanek:
Nikt mnie nie wabi piosenką
W majowy wieczór lub raneek.

I śmiechu nie słyhać srebrnego,
I wszystko już leży w ruinie,
Ja wzdycham, sam nie wiem czego,
Myśląc o psotnej dziewczynie.

Zaginął ślad mojej sąsiadki,
I tylko zwieszony kapryśnie
Powój przynosi mi kwiatki,
Do okna gwałtem się ciśnię.

I motyl przyleci czasami
Pić słodycz z jasnego kielicha;
A ja się patrzę ze łzami,
"Gdzie ona?" pytam go z cicha.

Wspomnienie przeszłości pierś tłoczy
Aż wreszcie żalami wybucha;
A motyl patrzy mi w oczy,
Na kwiatkach siedzi i słucha.

I szemrze, miód pijąc z kielicha:
"Wszak mogłeś i kochać i marzyć?
Kto napój szczęścia odpycha,
Ten nie ma prawa się skarżyć!"

Serenada

Adam Asnyk

Patrz! oto wiosna znów
Najsłodsze niesie ci tchnienia
I czoło twoje ocienia
Wieńcem kwitnących bzów,
Czy czujesz w niemym zachwycie
Wdzięk nowy i nowe życie? O, luba -
mów!

Czy czujesz dziwne pragnienia,
Ożywczy powiew płomienia,
Urok niebiańskich snów?
Czy czujesz tę woń w błękicie,
Co serca przyspiesza bicie? O, luba -
mów!

Słyszysz miłości śpiew?
Słyszysz, jak wietrzyk szeleści,
Kwiaty całuje i pieści,
Igrając pośród drzew?
Słyszysz w tej cichej godzinie
Harmonię, co w serca płynie Z
naziemskich stref?
I kojąc ludzkie boleści,
Przynosi w sennej powieści
Najtkliwszych uczuć siew?
Słyszysz, jak skryty w jaśminie
Słowik wygłasza jedynie Miłości
śpiew?

Czy widzisz światła rzut,
Który w błękitów przestrzeni
Wśród nocy niebo rumieni,
Zwiastując słońca wschód?
Czy widzisz, widzisz tam w dali,
Jak księżyc igra na fali Spokojnych
wód?

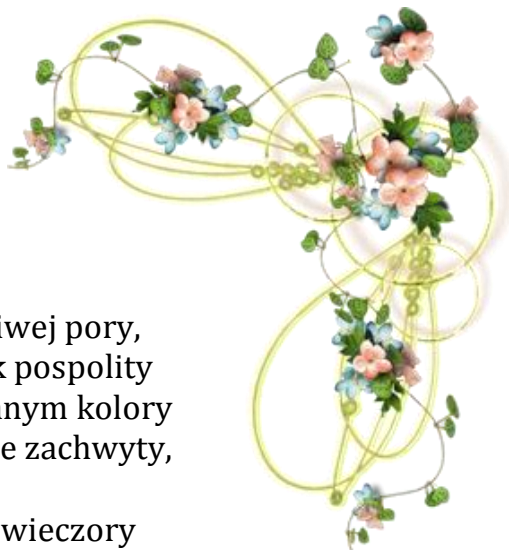
Czy widzisz w blasku promieni,
W grze światła i lekkich cieni,
Wiecznej piękności cud?
Czy serca twego nie pali
Płynący w wianku koralu Jutrzenki
wschód?

Jeżeli w sercu twym
To wszystko słyszysz i czujesz,
Jeżeli rozkosz zgadujesz,
Co świat ożywia tchem;
Jeśli twe usta różane
Gonią pragnieniem owiane Za jakim
snem;
Jeśli się w niebo wpatrujesz,
I wonne kwiaty całujesz
Z wzruszeniem walcząc swym - -
Zejdź do mnie, dziewczę kochane,
Kończyć marzenia wiośniane Na sercu
mym.

Stokrotki

Adam Asnyk

I

Jakże żałuję tej szczęśliwej pory,
Kiedy stokrotki kwiatek pospolity
Zdał mi się w cudne ubranym kolory
I budził w sercu dziecinne zachwyty,

I kiedy długie majowe wieczory
Spędzałem, patrząc w Jasnych ocz błękity,
Cichego szczęścia pełen i pokory,
Bijący sercem, a nigdy niesyty.

A choć to było kwiecie takie skromne,
Nigdy mi się z prawdą marzeń nie rachował,
Bom miał rozkoszą serce nieprzytomne;

I kiedym usta różane całował,
Tom nic nie pragnął i nic nie żałował -
I dziś drzę jeszcze, gdy tę chwilę wspomnę...

II

Później, ach, wiele kwiatów egzotycznych
Widziałem, pełnych piękności i woni.
Dużo heroin znalazłem poetycznych,
Niosących uśmiech, łzy i serca w dłoni...

A przecież żaden z tych kwiatów rozlicznych
Wspomnieniem szczęścia mnie teraz nie goni,
I z tych postaci wzniosłych, eterycznych,
Od melancholii żadna mnie nie broni!

Bom się nie spotkał już z tym upojeniem,
Co jedno drogę do szczęścia otwiera,
Bez względu, czy jest prawdą, czy złudzeniem.

Bez niego serce powoli zamiera
I z ideałów blade maski zdziera,
I żegna zwiędłe stokrotki westchnieniem...